

Събудилъ се старецътъ, погледналъ презъ прозореца и ахналъ. Изкочилъ бързо на двора и извикалъ:

— Ахъ, хубавата ми круша!

— Ами ти знаешъ ли какъвъ хубавъ станъ става отъ крушово дърво? — рекълъ майсторътъ.

Старецътъ се потюхкалъ, поядосалъ, но нѣмало що да стори, крушата била отсѣчена.

Задѣлалъ овчарътъ, день, два, три — дѣла и си подсвирква. Седи старецътъ край него. Седи, пуши лула следъ лула и въздиша. Крушата само на трески отива.

— Гледай, гледай, дѣдо, цѣлъ вълкъ стана отъ трескитѣ... Ето му главата, ето му краката, а ето и опашката, — извикалъ по едно време майсторътъ, засмѣнъ до уши.

— Ехъ, синко, дано да стане наистина вълкъ, че да скочи, та и тебе, та и мене да изяде! Отиде ми хубавата круша, що всѣка есень радваше децата ми съ сладки круши! — извикалъ старецътъ и изгонилъ некадърния майсторъ.

Ал. Спасовъ.